

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 7. Quomodo illam Deus fundaverit in profundissima cognitione, & contemptu sui ipsius, per varios affectus, & cruces interiores, quæ inde proveniebant, quin tamen imminueretur ejus confidentia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

mons Calvariae, habentem tres Cruces, quarum media erat alijs major, atque ad cuiuslibet pedem stabat unus Angelus. Non audebam interrogare, quale esset hoc mysterium; sed Dominus mihi dixit, tres illas Cruces, esse cruces meae animae, quae me illis diebus tantopere afflixerant. Media maior alijs erat crux tam ardentis & inflammantis Amoris Divini, ut eo confunderer; una lateralis erat crux profundae cognitionis, quā penetrabam meam vilitatem & indignitatem; altera verò desideriorum, & flagrantissimorum affectuum doloris, compassionis, zeli, aliarumque vir-

tutum, qui affectus ac desideria subinde adveniunt, cum tanta vehementia, ut mihi videantur cordisrumpere, debilitentque vires adeò, ut si DEUS illos non reprimeret, sufficerent ad abbreviandam vehementer vitam, vel adsciscendam mortem.

Illi verò Angeli, qui stabant ad pedem cuiusvis Crucis, erant ipsius Custodes, solliciti, nè eam gravarent aut affligerent amplius; quàm DEUS veller. Voluit autem saepe, ut illam vehementer torquerent: ut apparebit ex eo, quod de istis crucibus dicitur in sequentibus capitibus.

☩ * * * ☩

CAPVT VII.

Quomodo illam DEUS fundaverit in profundissima cognitione, & contemptu sui ipsius, per varios affectus, & cruces interiores, quae inde proveniebant, quin tamen imminueretur ejus confidentia.

Vandoquidē humilitas est fundamentum vitae spiritualis, & nascitur ex profunda sui ipsius cognitione, vult DEUS ab hac inchoare progressum facturos in oratione, & exercitio virtutum. Quia verò est perexigua ea cognitio, quae acquiritur nostris discursibus, & meditationibus, communicavit DEUS Venabili Mariae aliam profundissimam, per admirandum supernaturale lumen, quo ipsi exhibebatur, quid esset, quidve de se deberet sentire, eā claritate, ut quamvis tam praeclaras à DEO susciperet gratias, nunquam tamen passa fuerit tentationem vanae gloriae: quod est permirum, & paucis concessum.

Hac tamen profunda cognitio illi erat loco crucis adeò terribilis & gravis, ut vehementer affligeret ipsius spiritum, temperaretque abundantiam spiritualium deliciarum. Et verò ipsa tum dicebat, se, si careret tormento cognitionis propriae, victurum in continuo gaudio, sicut in caelo.

§. I.
Modum, quo haec omnia fiebant, decla-

navit ipsa in quodam suo scripto, quo reddebat rationem conscientiae suo Confessario, his verbis: Dominus DEUS, pro sua infinita Sapientia, indiderat meae animae, pro ejus bono, tam profundam cognitionem mei ipsius, ut propter illam me tantopere, & cum tali nausea, atque horrore omnium, quae habeo, & in me interius ac exterius deprehendo, vili pendam, ut saepe mihi videatur impossibile, nisi me DEUS confervet, subsistere cum tam gravi onere, quod me adeò opprimit, ac tam potenter compellit ad abyssum meae vilitatis & miseriae. Cùm autem ita me ipsam cognoscerem, frequenter me indignabundè sic alloquutus est, meritòque mihi dixit: Adesto stolidus, inconstans, & destituta iudicio, sterquilinum immundum, ac abominabile, quid agis? quomodo te geris? in quid aliud impendis omnes horas & momenta diei, quae tibi concedit DEUS, ut in illis ipsum ames, eique servias, quàm in committendos defectus, & multiplicanda peccata? Quomodo omnes decipis? Me sanè non latet, quod facis: videsis, an hoc sit verum; offendis omnes, praebesque illis malum exemplum, omnes affligis & vexas.

E 3

Erit.

Eritne tandem aliquis, inimica mea! qui te aliquando exerceat, sicut mereris? Propterea desiderabam, ut me DEUS puniret, ac ulcisceretur peccata, quibus ipsum offendebam, atque ut reperiretur quispiam, qui, ut mihi & alijs beneficeret, me concluderet, & aliquò compelleret, ubi laterem: & inter omnes quasi erubesceram ac pudefiebam, ita ut me ipsam ferre non possem; conquerebar, quòd exiguam cognitionem haberem meorum errorum, ac dicebam: Anima, tunc etiam me vis decipere, miserabilis? Ergone non possum, neque scio mala, quæ à te sustineo, aliter exponere, quam ut, dum ijs tam graviter affligor, & illa volo explicare, sim instar comœdi, qui dicturus videtur aut facturus magna, ac post omnia animadvertitur meram exhibuisse repræsentationem, & nihil ampliùs? sic tu facis, quæ nec scis, neque potes dicere, sicut se verè habet id, quod fit in tua anima. Et re ipsa non est aliter. Cùm enim usque adeò vera sit nostra miseria, & vilitas: propria miseriarum cognitio, est quædam comica istius veritatis, quæ existit intra nos ipsos, repræsentatio.

Hoc agitur in mea anima, & solus DEUS potest dare cognitionem intellectui, ac verba linguæ, ad explicandum modum, quò ipse id facit, & exuscitat istam crucem in anima: sicut præ mea ruditate non possum intelligere, neq; exponere admirabilem modum, quò DEUS suâ infinitâ potentia res creat ex nihilo: scio tamen ipsius voluntatem sufficere ad quilibet faciendum; ita nescirem dicere, quomodo Divina Majestas id operetur in mea anima, ut in se est, & accidit, sed agnosco hoc ab ipso fieri. Licet hæc omnia absque ulla fictione & exaggeratione sint vera, neque sit tantum modus loquendi; nihilominus si me aliquis ex Reverentijs vestris interrogaret: Tu dicis, quòd scandalizes omnes, & quòd illis præbeas malum exemplum, atque illos decipias & fallas; dic ergo modò, si ita est, sefellistine, scandalizavistine aliquem, & præbuistine ulli malum exemplum? vel, decepistine quencquam verbo, aut opere, vel cogitatio-

ne, vel desiderio? ego verè responderem, nisi vellem mentiri: Pater, non, per DEI misericordiam! à cuius potenti & clementi manu nobis provenit omne bonum: atque ista veritas replet magno solatio animam, redditque illam quietam & contentam. Cùm autem ita sit, quomodo possunt se compati, & conjungi hæc duæ veritates in speciem contrariæ? & quis sciet intelligere, aut edisserere modum, quò DEUS id facit, vel conjungit has veritates, ita ut neutra illarum in ullo deficiat. Istud est secretum & opus Sapientiæ Divinæ, quòd anima experitur, nec tamen lingua scit explicare: ac proinde DEO, qui hoc facit & intelligit, soli relinquitur, ac animæ, quæ idem experitur; mihi verò sufficit dicere, utrumque esse verum.

§. II.

Proxim horum omnium videbimus in colloquijs ac discursibus, quos instituebat secum ipsa, atque cum DEO, & qui, sicut supra dictum est, indicabant sensus & affectus cordis, & fructus orationis, unde oriebantur, ut hac ratione ex omnibus, quæ ipsi in illa eveniebant, sumeret occasiones sui cognoscendi & humiliandi. Quadam die, ait, sesequi alterâ horâ oravi aridè; sub finem tamen me DEUS inflammavit suo Divino amore, sicut solebat, ut cum magno fervore inceperim illi dicere: Ubi fuisti, Bonum meum, ac Domine mi? quid faciebas, Cor meum? ut te non potuerim videre, neque tecum ullum loqui verbum? Bene me agnosco ream, & meritò mihi esse luendum: ego verò libenter luo. Cùm hæc & similia dicerem, comparuit mihi Christus Dominus cruci affixus, sicut aliàs fecerat: vidi illum tamen subobscurè, intelligens, quòd se non manifestaret, quia non haberem sufficientes vires, pro tolerando ingenti dolore, quem mea anima ex tali visione esset perceptura; tunc incepti dicere: Ades dum miserabilis ac destituta virtute muliercula nullius momenti, semperne vis habere consolationes, & visiones, quæ tibi sint gratæ, multumq; adferant voluptatis, ac solatij animæ? ita ut, si videas tuum Dominum, debeat esse val-

de speciosus & gloriosus, atque exhibere in vultu magnum splendorem? si verò ipsum intuearis habentem vulnera in manibus, id necesse sit sic fieri, ut illa videas, quàm pulcherrima ac recentissima; si autem intuearis ejus latus apertum, hoc non aliter fiat, quàm ut ibi conspicias sanctissimum ipsius cor gloriosum ac ardens, totumque flagrans amore suarum creaturarum? quòd si illam videris parvulum recens natum, oporteat esse etiam gloriosum ac splendidum? Non video, te valere ad quidquam aliud, quàm ut à Domino tuo suscipias gratias, non verò ut facias, vel patiaris aliquid pro illo. O miserabilis, & inepta! quis compensabit tuos defectus? & quis illos tolerabit, nisi immensa tui Domini Bonitas, qui te novit, ac perspectam habet tuam imbecillitatem, & exiguam virtutem, scitque te nihil habere, nec habere posse, nisi quòd tibi præstat ex gratia: atque hoc ipsam, quòd tibi dat, malè impendis, & eo abuteris, ac semper te volutas in tuis miserijs, quantumcumque velis ex illis emergere. O vilis veniçule, animadvertite, quòd te non noscas, neque te scias considerare: agnosce te, & videbis, quid fueris, quid sis, & quid sis futura. Quia autem cum isto modico lumine, quòd tibi dat DEUS, hoc vides: quid fieret, si tibi aperiret oculos animæ, & illam illuminaret, magno lucis radio, ut te perspiceres & agnosceres? quòd quidem non facit, tanquam Pater misericors, ne deficias ob tuam exiguam virtutem, videns te, tam plenam improbitatibus & miserijs, & quia non es promerita tuis peccatis, atque contradictionibus, quibus restitisti ipsius vocationibus; neque te disponis, ut assequaris, quòd tibi libenter daret, si te disponeret. Vide, nè perdas tantum temporis, neque tibi indulgeas, nec sis otiosa: scias aliquid pati, quòd nunquam scivisti. non sis instar illius pigræ, qui, nè modicum laboraret, potius fame est mortuus: adverte, venturam tuam Dominum, & exacturam à te rationem villicationis: redde prius illi istam rationem; agnosce te, corrige te, & castiga te, neque hac in re sis pigra, aut negligens, ut possis placare tuum Dominum. Has veritates,

& alias similes DEUS imprimat animæ meæ, exclusis discursibus, & considerationibus: quia nec illi, neque istæ sufficerent ad excitandum istum affectum, & cognitionem tam demissam, & profundam meci ipsius; tantumque propter lumen, quòd mihi Dominus communicat, ut me cognoscam, usque adeò anima imbuitur hæc veritate, in eaque confirmatur, ut non possit effugere, neque evitare, quòd tam clarè videt ac sentit de se: atque dum agnosco in me tantam miseriam, existimo, estque verissimum, quòd dum DEUS toleret tam vilem creaturam, tanque prodigentem ipsius domi, quàm sum ego, & quòd illius misereatur, faciat opus unum ex maximis, & præclarissimis, quæ unquam fecit in suis creaturis. Quando autem mihi dat istud lumen, quia simul in me excitat desideria amandi sui, sibi que serviendi, soleo illi dicere: Misere mei DEUS secundum magnitudinem & multitudinem miserationum tuarum: attende bene, Domine, mi, quòd, si hoc feceris, sis facturus unum è maximis, præstantissimisque operibus tuæ Magnificentie, tuæque Misericordie & Potentie infinite, quæ unquam fecisti: Vide, mi Domine, quòd si hoc feceris, laudari te sint omnes Angeli & Sancti, quos habes in cælo, ac dicturi: Benedicatur, & laudetur Dominus in æternum, DEUS magnus, & potens, propter magnitudinem suæ misericordie, & bonitatis infinite, quia hodie fecit unum è sublimissimis operibus, & unum è maximis gratijs, quas unquam contulit suis creaturis, siquidem miserabilissimæ, maximæque ex omnibus rebelles pepercit, adduxitque illam ad se, sicut fecit alijs magnis peccatoribus. Et quia mihi videbar scandalizare & offendere omnes, supplex à DEO petebam facultatem, rogandi mecum Confessarium, ut me juberet claudi in aliquo angulo, tibi alijs non obesse, neque propter mea peccata quidquam accideret; verum DEUS mihi respondit: nolle se mihi concedere talem licentiam, sed ut hoc ipsius curæ committerem, se quippe facturum, quòd magis mihi conveniret.

Alià vice, cum per aliquot dies non viderem

derem Christum Dominum, & aliquantulum sentirem ipsius absentiam, dixi illi ex quodam amore, qui oriebatur ex intimo corde: Ah, mi Domine, & Bonum meum! quàm diu te non vidi? Cùmque mihi videretur esse quodammodo audacia, hoc dicere, ac desiderare, statim subjeci: Sed, mi Domine, non volo ego (miseram me!) desiderare, ut te videam, verum, quod volo & desidero est, ut videas me tu; & videbis, qualis sim, adeò repleta iniquitatibus & miseris. Respice me Domine, & miserere mei secundum magnitudinem miserationum tuarum; vide, Cor meum, qualis sim, tam plena amore proprio & miseris, quas ego ipsa non possum sufferre, vel tolerare, quòdque est pejus, tanta est mea cœcitas ac defectus propriæ cognitionis, ut, cùm sim infirma & vulnerata, sentiamque dolores & molestias meæ infirmitatis, non sciam nominatim dicere quid mihi doleat, sed de omnibus tantum tibi conqueri, meum Bonum, & Domine mi, quòd omnia mihi doleant, atque ita, nisi haberem talem Medicum, qualis tu es, Bonum meum, qui scit & potest suâ Sapientiâ ac Potentiâ infinitâ curare debiles & parvulos, qualis ego sum, qui propter defectum linguæ & intellectus non sciunt explicare morbum, quem patiuntur, neque ubi dolorem sentiant, jam essem mortua & sepulta: sed sicut medicus non negligit curare infantem, & adhibere suas diligentias, quamvis nesciat loqui, ita tu, mi Domine & Medice cœlestis, ac Pater omnipotens, qui scis & potes omnia, quæ vis, non me derelinquis, nec deseris. Dum ista dicebam cum summo animæ desiderio, carenti omni vel minimo defectu, qui displiceret Divinæ Majestati, vidi Christum Dominum extendentem brachia, & sejungentem manus, iisdemque intercipientem meum caput; qui mihi quàm amantissimè dixit: Vade, dabo enim tibi, quod tibi expedit, quia tu non intelligis, quid ego faciam.

§. III.

Hinc etiam fiebat, ut inter gratias & solatia, quæ consequatur à DEO,

proficeret in cognitione sui ipsius, quam quidem, unquam amorem DEI, dicebat esse fructum, quem decerperet ex arbore Paradisi extraordinariarum gratiarum, quibus affluebat, & cum quibus semper profundius descendebat in hanc abyssum suarum miseriarum: unde cum assequuta fuisset à DEO quandam prorsus inusitatum gratiam; Adeò, inquit, me profundè immergi in sterquilinum mearum miseriarum, ut cogitem & credam, summè esse meæ animæ necessarium, semper in eo manere, quia quotiescunque mihi DEUS exhibet ejusmodi specialem gratiam, precipue affectus, quem mihi ingenerat, est iste, omnique alioquin consolatio, & quidvis aliud repentè transit, quasi pertinerent ad aliquem alium: ac proinde magnam partem vitæ meæ impendo isti exercitio, cum quo mihi bene esse experior, & sum humilis, jucunda, contenta, affluoque solatio in Domino. Indè ipsum bene contemplan, indè illum amo, indè agnosco, & volo, ac desidero tantum id, quod ipse vult à me. Est propria cognitio, seu id, quod ego sum in vitæ meæ decursu experta, instar conspiciendorum vehementer augentium, ad videndum DEUM, & obtinendum id, quod anima ab ejus Majestate postulat. Indè me DEUS educit, quando mihi vult monstrare alia, & ibidem me postea relinquendo, elevat, sicut facit nutrix, quæ attollit infantem, quem deinde humi collocat, quia sic oportet fieri. In hoc denique loco operatur DEUS stupenda, & admirabilia in anima, quæ ex omni eo scit proficere, quod à DEO accipit.

Idcirco & illa sumebat occasionem ex ipsis gratijs extraordinarijs, quas obtinebat, ut se magis humiliaret, & confunderetur, attribuens illas indigentie tot auxiliorum, ne periret, propter magnam suam imbecillitatem. Non est, ait, quidquam, quod me ita deprimat ad abyssum meæ miseriarum, sicut dū video DEUM hac ratione mecum agentem: atque si Divina Majestas interdum non tantopere illuminaret meam animam, quando mihi aufert omne dubium, sicne ipse, qui mihi loquitur, nescio an id crediderim: quia agnoscens, quid fuerim, & quid sim,

sim, ac factorem prodeuntem ex hoc sterquilinio, quod est intra me, ita ut ego ipsa illi non possim tolerare, aut sufferre meos multos defectus ac fragilitates, & malum exemplum, quod præbeo, erubescō & pudescō, vellēque omnes vitare, ne ullum scandalizarem. Video quoq; totum, quod sentio, esse quasi nihil, ac veluti umbram respectu veritatis, & eius, quod est re ipsa. Quod si essem à DEO compellanda, dico, quod me ita deberet alloqui: Fac pœnitentiam pro tuis sceleribus, & effunde propter illa tuum sanguinem; jejuna in pane & aqua; dormi in terra, & perage alia huiusmodi opera. Hoc mihi omnino conueniret: video tamen, quod, etiam si DEUS mihi ob oculos ponat omnes meos defectus & peccata, unaque modicam pœnitentiam, quam egi, me nihilominus consoletur, & confortet dicendo: bene esse, si non possim agere pœnitentiam, eò quod ipse pro me passus fuerit, profuturaque mihi sint ipsius merita, si ego unà fecero, quod potuero. Quando verò ipsum audio dicentem: Comede, & bene tibi sapiat, hoc enim tibi conducit; ac alia huiusmodi, expavescō, ut quæ prædita sum per exiguam cognitionem Sapientia: & iudiciorum Divinorum, quoad vias, quibus ducit suas creaturas.

Aliâ vice, metuebam comparere coram DEO meo, eò quod mihi Divina Majestas merito diceret: Quid fecisti? Quantum tibi dedi stolidam, mente capta, & insensatam? dedi tibi dona pretiosissima, ut cum illis mihi placeres, & tu mihi talia rependis, lacerrimum mendicabulum, miserabilis, & absurda? quomodo fuisti usa tot gratis, quas à me accepisti? tum nesciebam quidquam dicere, sed confidebam in miserationibus DEI mei: quia considerans quantum acceperim, & quam parum reddiderim pro mea obligatione, inuenio me quasi hærentem in alto puteo miserationum, qui caret fundo, & video me veluti defœdatam ac deformem coram DEO. Unde illi ex intimo corde dicebam: Mi Domine, nosciturne me Tua Majestas? videbaturque mihi respondere: Ità nosco. Reponebam ego, ac dicebam: Heu me,

miseram! quomodo sum ausa huc venire, cum sim tam immunda, & plena miserijs? Quid mecum Dominus meus faciet? nonne esset melius hinc abire, & prius mundari, ac deinde coram illo comparere, atque implorare ipsius misericordiam? statim tamen iterum dicebam: Quid dico, mi Domine? Ego scio, comparandum mihi esse coram te, qualiscunque sim, quia es ubique, nec potest ullus te fallere, aut decipere: unde qualitercunque sim constituta, volo me prosternere ad tuos pedes, & petere à te misericordiam; atque ita ex gratia consequar, quod mihi non debetur ex iustitia.

§. IV.

Ex hac sui ipsius cognitione etiam proveniebat humillima reverentia, quâ venerabatur DEUM, ita ut magna cum ipso familiaritas non pareret illius contemptum, imò vel ideo ipsum magis estimaret, dum videret tantum DEUM versari tam familiariter, cum tam vili creatura.

Cum, ait, quodam die valde essem immerfa huic abyfso mei nihili, vidererque mihi opus habere alio majori inferno, quam sit is, quem DEUS habet pro reliquis peccatoribus, de repente me inveni coram Divina Majestate, fuitque tanta mea verecundia & confusio, propterea, quod me adverterem esse in ipsius conspectu, ut illi elatâ voce dixerim, sicut Sanctus Petrus: Noli huc venire Domine, recede à me, quia non mereor comparere coram te; existimabam enim, quod ipsi moverem nauseam, possemque illi parere fastidium, ut me abominaretur, atque à se repelleret. Sed Clementissimus Dominus, postquam aliquantum tacuisset, dixit mihi: Nonne vides, quod nullâ me ratione possis coinquinare, & ego te possim mundare? atque hoc dicto accessit, & amplexatus est me cum magno affectu, & signis tenerrimi amoris: quâ gratiâ factum est, ut meæ lacrimæ converterentur in gaudiû. Et deprehendi me mundissimam, vehementerque obstupui, quod me viderem inter brachia mei Domini. Postquam iste raptus præterijt, quando ad me redij,

F

non

non inveni Dominum, quia jam abiverat, quod tantopere sensi, ut deplorarem ipsius absentiam, & amanter conquererem, quod me deseruisset: quin innotimebam, nè ad me veniret, quamvis dolerem, ipsum abivisse, quia semper affectus propriæ cognitionis sunt instar graduum, ut magis exardescam amore DEI, quem prius refugiebam.

Aliâ vice, cum me profundè immergerem in meam vilitatem, deprehendi me tam laceram, & miserè vestitam, ut me videndo erubescerem, neque me præ pudore, quem sentiebam, auderem aspicere. Comparuit autem mihi Dominus, more consueto, & fui repleta multò majori pudore, atque confusione, donec Divina Majestas vices meas dolens propter id quod patiebar, dum me hoc modo videret constitutam, mandavisset duobus Angelis, ut me exuerent eâ veste: quod fecerunt, indueruntque me aliâ admirandi pretij & elegantie, quâ induta multò magis, quàm antea mirabar, eò quòd me viderem tam splendè vestitam. Interea fui rapta in ecstasim, & Dominus me secum univit fortissimâ unione amoris, quâ solebat; & quando ad me redij, vidi me ditatam meo Domino, & ejus donis.

Aliâ (& hoc est terribilius) se detinuit Christus Dominus apud me tanto tempore, ut mihi affederit, audiendo mea dubia, isque respondendo. Deinde se erexit Divina ipsius Majestas, & postquam aliquantum fuisset progressus, ac recessisset, vocavit me, dixitque: Marina, accede; subindicans mihi, se velle mecum corporaliter deambulare per cubiculum; sed fuit tantus meus pudor, qui me idcirco occupavit, ut me non potuerim movere: quando verò potui loqui, mirata sum, & conquesta, quòd Divina Majestas dixisset ac voluisset talem rem facere, siquidem hoc me submersisset in mea abyssò, & dirupisset mihi cor præ vehementia doloris. Tum Christus Dominus suaviter respondit: Quid ergo? nõne ego ita egi cum alijs? ut eum mea serva Catharina Senensi? & nõne ego dixi, quòd, quantò magis se quis humiliaverit, tantò magis sit exaltandus? Ità

mereliquit; sed ego disputabam mecum ipsa dicens, DEUM facere mirabilia; & conquerens Sanctis Angelis, qui mihi semper assistebant, dixi illis: Quamvis Dominus hoc fecerit cum alijs, ex sua infinita bonitate, illi tamen erant sancti, & qui plurima ipsi præstabant obsequia, sed quòd mihi id faciat, tam indignè & miserabili, ac ad omnia ineptè, id me reddit impotentis. At Angeli responderunt: Verum est, quòd fuerint magni sancti, & majora præstiterint opera pro DEI gloria, quàm tu, qua in re te superaverunt, sed etiam tu superas alios, quemadmodum DEUS consuevit facere, ut ipsius servi emineant quapiam virtute præ cæteris, statimque, ut illud dictum possem iustinare, mihi suaviter explicuerunt, quo pacto alios superarem, nimirum, quòd me tam profundè cognoscerem ac despicerem.

Et certè erubescere ac pudescere, quòd DEUS, vel homines, nullum ipsi honorem exhiberent: contrà verò gaudebat, quando ipsam despiciebant, & contemnebant: ac propterea tantopere sensit, quòd Christus Dominus attentaret ipsam eâ ratione honorare. Advertendum tamen est, sic illam consuevisse agere, quando sibi erat præsens, habebantque locum veritates, quas fixas gerebat in anima, ita ut illis pro suo libitu uteretur: verum quando erat rapta, & absorpta, solebat DEUS majorem cum illa facere, ita ut ipsa eorum curâ non tangeretur, quia erat elevata à Divino Spiritu, & quasi immemor propria cognitionis de sua vilitate, atque amor purus, & castus, summopere tamen ardens, illam animabat, ut ijs favoribus fruere.

§. V.

Sed jurat pondere rem admirabilem. Sque relucebat in istis affectibus propria cognitionis, quòd admirando modo illos associaret affectibus amoris & confidentia.

Quadam vice, inquit, dum considerarem magnitudinem & potentiam Domini DEI, & quomodo ab illo universa dependeant, ipse verò à nulla re, sed omnia gubernet ac sustentet, absque defatigatione vel molestia, magno inde solatio perfusa,

capit

cœpi tecum loqui, & mihi ipsi dicere: Creatura pauper, debilis, & miserabilis, gaude & exulta, quia tibi significo, Dominum tuum, ac Bonum tuum, & illum, quem super omnia amas, esse summè potentem, & maximum, posseque uniuersa, quæ vult: quamvis autem sis pauperrima, & miserima, ut videaris tibi demersa in abyssum, dum consideras tuas miseras, est eâ potentiâ ac bonitate præditus, ut te ex eadem abyssu extrahat, salvèque ac resuscitet ad novam vitam, quæ illi placeat. Cum ita tecum hæc & alia loquerer, incepti denuò considerare illas divinas perfectiones, atque ita mea anima replebatur gaudio, partim, quod viderem Dominum meum adeò abundantem suâ propriâ gloriâ & excellentiâ, partim verò propter confidentiam, quam sentiebam ex eo, quòd fruerer hoc summo Bono: fuitque ejusmodi id, quod sensi, ut mihi viderer degerere in cœlesti Jerosolima, quasi contempler illud summum Bonum, in quo sunt omnia bona, & à quo procedit gloria Beatorum, atque oblita omnium rerum hujus mundi, dicebam illi cum magno gaudio: Mi Domine, & Bonum meum, ac lumen oculorum meorum, si ita mihi places, dum te aspicio istis lippis oculis, & hac tam exigua consideratione contempler, quando te videbo clarè, ablato velo mortalitatis, & expedita ab onere carnis mortalis, quàm mihi placebis! tunc satiabor amando te, sine impedimento, laudaboque te sine defatigatione, & fruor te absque timore tui amittendi: tunc rogabo beatos Spiritus, ut laudent & glorificent tuum sanctum Nomen, propter magnitudinem tuæ Bonitatis & Misericordiæ, siquidem dignatus es præstare tantam gratiam creaturæ tam miserabili. Dicebam ipsi etiam: Bonum meum, & Vita animæ meæ, nolo aliud solatium, quàm ut sequar te, contemplan-do te facie ad faciem, ut videam, quid mihi imperes, quia gloria mea non est alia, quam exequi tuam voluntatem, atque ut tu facias de me, quod volueris, tanquam de creatura tua: hoc enim erit solatium meum. *Istis confidentionibus, & colloquijs, se confortabat famula DEI, ne ipsam propria cognitio exanimaret.*

Hoc tamen non erat maximè mirandum; sed quòd in eadem continuatione hujus cognitionis sui ipsius, & in affectibus, in quos erumpebat, simul ferveret affectus amoris & confidentiæ, ita ut illi non impedirent istos, imò se invicem excitarent, & redderent vivaciores. Istam mirabilem conjunctionem ipsa his verbis pondembat: Tanta est Sapiencia & Potencia hujus nostri Magni Domini ac DEI, ut sciat & possit conjungere res contrarias, quin altera adversus alteram prævaleat. Eritne enim tam potens aliquis, ut conjungat duas res, quales sunt aqua & ignis, ita ut neutra illarum pereat? Noster autem magnus DEUS hoc potest, & facit nobiscum, dignaturque dare suis creaturis claram animæ cognitionem de istis suis veritatibus, deque sua Potencia ac Bonitate infinita, adeò ut id videatur contrectari posse manibus, & videri oculis. Atque hoc dico, ac possum dicere, tanquam testis oculata, & propter experientiam gratiarum, quas à DEO accipio, quia video in me duo, quæ sola DEI potest conjungere potentia. Quis enim potest conjungere cognitionem mei ipsius tam profundam, quæ pariat in mea anima affectus & motus prædictos, ut constituta coram DEO, me videam imbecillam, & pauperrimam, quæ nequeam, nec sciam quidquam ex me facere, quod gratum sit ipsius Divinis oculis, videamque me plenam defectibus ac miserijs, & quòd, quando Divina ejus Majestas in me magis profundit beneficia, & auxilia, ut progrediar, atque non hæream totâ vitâ immerfa luto, sicuti hæreo, cum deberem illud modicum præstare quod possum, me perdam, magisque immergam, ut submergerer, nisi me potens DEI brachium sustineret. Et dum me video plenam tot malis coram DEO, videor mihi coram illo comparere, maculatam habens ac defædatam imaginem & effigiem, quam Divina Majestas mihi dedit, & esse talis, ut, sic loquendo, nesciam an DEUS me sit agiturus, qualem ego me intueor, habito clarissimo animæ lumine: quod me videtur conficere, facitque, ut summopere desiderem, sumere vindictam de me ipsa, eò quòd talia faciam, ac

F 2 tanta

tanta bona dissipem. Nihilominus omnibus istis diluvijs propriæ agnitionis anima non submergitur, neque perdit quidquam confidentiæ, quam habet, & DEUS ipsi dedit, pro sua Bonitate & Misericordia infinita, unde illum amat, ac flagrat, consumiturque amore ipsius, & confidit in eo, quietè ac pacatè, quasi mereretur ipsum amare, fecissetque aliquid ad illius gloriam; idque non sine magno lumine, quod Divina Majestas ipsi ex sua Bonitate communicat, nec absq; pignore quodam amoris, quem reposuit in intimo recessu meæ animæ, & qui illam reddit fortem atque constantem, ut ipsam nihil possit à cæpta via abducere, & perturbare. Visis igitur istis perfectionibus nostri DEI, quas ab ipso illuminata cognovi, & experientiâ didici, dico: Quis erit tam potens, ut hæc faciat, nisi iste Dominus? ideoque dum id experior, mea anima exardescit tanto ipsius amore, ut videatur eo consumi.

§. IV.

Pro conclusione dicamus, ex hac propria cognitione processisse etiam dolorem, & pudorem, quem sentiebat, quando res admiranda, quæ ipsi accidebant, spargebantur inter alios: & propterea experiebat magnam difficultatem ac repugnantiam in prodendis ijs, quæ DEUS ipsi manifestabat, & illam. jubebat alijs dicere, conabaturque talia ita proferre, ut non intelligeretur, quod eas sciret ex revelatione. Et cum hæc difficultas indies augetur, dixit aliquando ad DEUM: Quid est hoc, mi Domine? quod antè octodecim annos facilius patefecerim, quod mihi dicebas, & modò sentiam tantam difficultatem, ac repugnantiam? Responditque ipsi DEUS, presentem statum esse meliorem, & securiorem.

Hinc etiam oriebat, quod extremè refugeret omnia exteriora, quæ conciliant opinionem sanctitatis apud homines, ut est, paptus publicè, suspendi elevato corpore in aère, vivere absque omni cibo, habere visibilia signa vulnerum in manibus, pedibus, latere, & capite, atque alia hujusmodi, qui-

bus non parvum subest periculum illusionis. Quodam vice considerans ingentem molestiam, quam ipsi vel modicus cibus sumptus afferebat, quòdque sancto quodam die Veneris transegisset jejuna plures quàm viginti horas, non sentiens famem aut debilitatem, dixit suo Angelo Custodi, quasi hoc jejunium vellet ulterius producere: Vide, mi Domine, quomodo transegerim hoc tempus bene absque cibo? Respondit, sanctus Angelus: Putasne tuam sustentationem pendere ex eo, quod comedis? velim, intelligas, rem aliter se habere, & quòd non posses illo solo vitam conservare, nisi te sustentaret DEUS, & conservaret suam potenti manu. Vult autem, ut modicum istud alimentum pro tua majore afflictione sumas, utque aliquid ita patiaris, quin etiam ad abolendas in sua Ecclesia singularitates, quarum est hostis, & præterea, ut homines intelligant, quòd DEUS exhibeat magnas & extraordinarias gratias; ac favores ijs, quibus Divina ipsius Majestas illos exhibere decrevit, sive comedant, sive non, sive sint affixi lecto, sive extra illum, ideoque tecum facit, quod ipsi placet. Has tres rationes dixit Angelus, ut declararet, quantum placeat DEO, quàmque securus sit modus vivendi, quoad exteriora, ordinarius & communis; quoad interna verò, quæ sunt occultata, extraordinarius ac rarus, quòdque bene alter alterum compatiatur. Verum, ut evitaret extrema, & acquisceret omnibus, quæ DEUS faceret, contigit illi aliquid notabile, quando quodam die in perceptione cujusdam extraordinariæ gratiæ, se ipsius corpus, viribus spiritus, valde altè elevavit, quin tamen ab ullo videretur, eò quòd esset sola. Tunc autem dixit ad Dominum DEUM: Mi DEUS, bene mihi posset tua Majestas conferre has gratias absque isto novo miraculo? Respondit DEUS: Hòcne te consternat? Non est adeò magnum istud miraculum, quod sæpe sum operatus in meis antiquis Sanctis, unà cum alijs majoribus miraculis. Esto contenta, quòd non habeas publicas elevationes, & raptus, neque mihi velis ligare manus, ne faciam, quod voluero.